

„Kdo mu ten zvoneček dal?“ zeptám se.

„Tvůj synovec.“

No samozřejmě, protože je to malej provokatér, stejně jako bývala jeho matka.

„Abychom byli spravedliví, zní to jako něco, co bys udělala ty,“ připomenu jí.

Eloise je typická mladší sestra – i když je mladší jenom o tři minuty. Po celou dobu našeho dětství byla klasicky otravná, ale měla i svou nevyzpytatelnou stránku. Naše babička nikdy nevěděla, co si s ní má počít, protože byla až moc chytrá, občas ke své vlastní škodě. Já jsem využíval svou přebytečnou energii na hokej, ale jelikož Eloise nesnášela sport, vyžívala se v tom, že způsobovala spoustu potíží.

Eloise si povzddechne. „Já vím, a proto se na něho ani nemůžu zlobit. Dělal jsem všechno možný pro to, abych vytočila babičku. Zdá se, že můj syn to zdědil po mně.“

Naše matka zemřela, když nám s Eloise byly pouhé čtyři dny. Po porodu se u ní objevily nečekané komplikace, které bohužel měly fatální následky. Ujala se nás babička z matčiny strany, protože náš otec nechtěl sám vychovávat dvě miminka.

Viním z toho doktory a nemocnici. Měli ji líp hlídat, měli to předvídat. Místo toho jsme se sestrou ztratili matku, kterou jsme ani neměli šanci poznat.

„A kdepak je náš malý Ethan?“

„Venku na dvoře. Nejspíš něco sprejuje na stodolu nebo dělá nějaké jiné vylomeniny, ze kterých mi brzy zešediví vlasy.“ Sestra se posadí na kuchyňskou židli, ztěžka si povzddechne a odfoukne si ofinu z čela. „Já už nemůžu, Milesi. Jsem na hranici svých sil. Ethan a ty jeho věčné skopičiny, Doug po operaci nohy, a já jsem na rozsypaní... už to prostě nevydržím.“

Když Eloise čekala Ethana, nebylo to snadné období. V jednu chvíli byla přesvědčená, že zemře, stejně jako naše matka. Naštěstí neměla ani jediný problém. Podle jejích vlastních slov měla přímo učebnicový porod. Dnes však v jejím výrazu převažuje stres a obavy.

Přistoupím blíž a sednu si vedle ní. Opatrně položím ruku na její předloktí. „Jsem tady.“

Pořád se mračí. „No jo, to mi moc nepomůže.“

Ze všech sil se snažím mít na paměti, že je náladová, že za to můžou hormony a že si to nemám brát osobně. „Ale to by mělo. Já jsem v téhle rodině ten zodpovědný.“

Eloise se hořce zasměje a odstrčí moji ruku. „To tys ho donutil hrát hokej, a teď je všechno na *mně!*“

„To není fér, nikdo tvého manžela k ničemu nenutil. Ale beru to na sebe, jestli ti to udělá dobře.“

„Udělá.“

„V tom případě máš pravdu, je to moje chyba.“

„Vždycky je to tvoje chyba,“ prohlásí a masíruje si břicho.

V tom okamžiku zazvoní zvoneček a já přísahám, že vidím, jak jí z uší začíná vycházet pára. Vzhledem k tomu, že Eloise se podle všeho dostala do bodu, kdy by mohla Douga skutečně zabít, slituju se a zakročím. „Půjdu se podívat, co chce.“

Vidím, jak se napětí v jejích ramenou trochu uvolňuje. „Seber mu ten zsranej zvoneček, než mu ho odstrčím hluboko do...“

„Strýčku Milesi!“ Ethan vběhne do místnosti a málem mě porazí.

Pevně ho obejmou a pak na něj vrhnu svůj nejlepší autoritativní pohled ředitele školy. „Posprejoval jsi stodolu?“